

МАТЕРИАЛИТЕ НА АЛЕНИЯ КРЪГ **Серия "Разкриване"**

ШОУД 10 – СЕН ЖЕРМЕН **Ченалинг чрез Джефри Хопи**

Представено пред Аления Кръг на 1 юни 2019 година
<https://www.crimsoncircle.com>

Превод: Росица Стоянова

Аз Съм това Което Съм, Адамус Сен Жермен.

Нека заедно вдишаме дълбоко в началото на деня. Мм.

Зная, че много от тези, които слушат, много от хората тук, в Комуникационния Център не мислите, че сте усетили нещо. Но мисля, че почувствахте нещо. Мисля, че усетихте нещо. В дадения момент, не е важно какво точно и всъщност ви умолявам да не се опитвате да го описвате с думи, не се опитвайте да разберете какво е. Просто отделете момент за да усетите, това което усетихте току-що.

Нека вдишаме дълбоко.

Да, нещо се случва и у вас може би възниква известно човешко безпокойство. Може би не знаете точно какво е. Може би човекът си мисли, "Моля те, Адамус кажи ни какво става." Ах, просто го усетете. Знаете какво става. Може би човека не е в състояние да намери точните думи, но вие знаете какво става. Мм.

Между другото наскоро бях в Клуба на Възнесените Майстори. Аз (смях) изнасях лекция. Калдре със своя човешки ум не е способен да го разбере, че мога да правя няколко неща едновременно. Мога да чета лекция, (още смях) мога да спя, мога чудесно да обядвам в Париж и да слушам вашите разговори (още смях; Адамус има предвид коментарите на Джефри и Линда преди ченалинга). И това е прекрасно напомняне за всички вас – да престанете да бъдете линейни! Вие – сте в "И." Можете да правите няколко неща едновременно.

Но тази сутрин аз изнасях лекция. За нея ме помолиха няколко Възнесени Майстори, които работят с групи от хора. Те ме помолиха за нея внезапно и аз отговорих, "Зает съм на 1 юни 2019 година. Имам Шоуд. Това е единствения важен ден от месеца за мен, когато мога да изпъкна и да блесна (още смях)." Казах, "Това е заради което живея. Това е, което съм." Те отговориха, "Не, не, не, Адамус, трябва да знаем. Преди да се спуснеш там, трябва да знаем, как го правиш? Признаваме си, че сме много изостанали. Признаваме, че продължаваме да изпитваме трудности с нашите ... как го правиш? Ние продължаваме да се борим със своите групи и ето, че ти отлиташ отвъд с Шамбра от целия свят. Как го правиш?"

Много ми се искаше да им разкажа. Не че се състезаваме, но ... (смях) но знаете ли, всички ние някога сме били хора, затова у всички нас я има тази забавна черта – стремеж да бъдеш първи, да се стремиш към върха. Аз се изпъчих малко и казах, "Не зная. Не зная, ще мога ли да намеря пролука в натоварения си график. Трябва да отида и да поговоря с Калдре, за да престане да

нервнички, трябва да отида при Линда, за да престане да се тревожи за това, което ще кажа. Знаете ли, трябва ми време. Аз не идвам просто така." Аз казах, "Идвам тук за няколко часа, понякога за няколко дни преди определеното време." Но те настояваха.

В крайна сметка им разказах, "Всичко е много просто. Ето каква е работата. Вие имате духовни учители, болшинството от които са препълнени с огромно макио. Имате духовни същества, хора, които са се изгубили и се опитват да се освободят. Те се опитват да станат още по – духовни. Опитват се да станат просветлени или възнесени или всъщност, болшинството от тях просто искат да станат малко по – богати или здрави. Но – казах аз – проблема е в това, че вие със своите ученици правите всичко това – и всички те го правят – през ума. Опитвате се да излезете отвъд рамките на същия този разум, за който толкова много сте разбрали, започвайки от времето на Атлантида и чак до ден днешен и вие се опитвате да го направите от ума, а така нищо няма да стане. Нищо няма да стане. Разума ще създава лабиринт, главоблъсканица. Разумът ще създаде огромна игра, преструвайки се, че той се движи на някъде, а всъщност оставайки на едно място. Затова трябва да излезете отвъд пределите на ума. Трябва да излезете от него."

Настана конфузна тишина, както тук сега (Адамус се смее): "Какво?". И те попитаха, "Как излизаш отвъд пределите на ума? Как излизаш отвъд ума, защото за хората всичко е от ума? Как го правиш?"

И аз отговорих, "Това не беше лесно. За мен това беше най – голямото предизвикателство, когато дойдох да работя с Шамбра. Как да излезем отвъд неговите предели? Как да излезем от там? Как да се измъкнем от тук за да променим това, което е тук, ако всичко е заключено тук?" Аз казах, "Нужно е малко разсейване. Това изисква огромна отдаденост от страна на Шамбра, преминаваща през тези промени. Трябва по малко да се забавляваме и имаме нужда от някакви механизми, които ще обсъдим днес и които ще ни изведат навън, за да можем да оперираме това, което е вътре."

И казах, "Но на мен ми е дори още по – трудно от на всички останали светци тук. По – трудно ми е, защото си имам работа точно с тази група, която ни затвори тук. Със същата група, която ни заточи в ума. Имам си работа с тях, така че можете да си представите, колко е сложно това. Има огромно чувство на вина, което дракона сега помага да се изкара на повърхността. Има голямо отрицание. Отрицание, "О, това не бях аз. Не, не съм правил такова нещо." Да, правил си го (лек смях)." Твърде много отрицание. Висока мисловна активност", защото ако бяхте един от тези, които помагаша за поставянето на тези странни обръчи, възникват множество свързани с това проблеми. Затова казах, "Това е особено сложно, но ние ще вземем тази енергия, ще вземем това, така да се каже, мислене и точно него ще използваме, за да излезем отвъд пределите на ума."

Над тълпата отново зависна неудобна тишина и те попитаха, "Но няма това не може да побърка човека?" (силен смях) И аз отговорих, "Безусловно." Казах, "Моята Шамбра..." (публиката умилително възкликва, "А-а-а-х", Адамус се смее). Трябва да си запишем този звук, А-а-ах! А-а-а-х".

"Моята Шамбра точно сега преминава през това." Аз казах, "Натоварих ги с това миналия м ... миналия месец ги натоварих много – натоварих ги миналия месец. Те разбраха, че нещо трябва да стане през следващите 45 – 60 дни. О, те доста се паникьосаха. Много от тях си помислиха, "Ще умра ли? Какво ще стане с мен? Може би не трябва да го правя?". И аз казах, "Но точно през това преминаваме сега и точно това ще чувстват и изпитват, всеки по своему." Този месец

няма да имат много физически проблеми. Ще има някакви остатъци, но главното ще се случва тук, горе.

"Те ще забравят за всичко. Те не са в състояние да обединят всичко, както правеха по – рано. Тяхната логика вече няма да работи толкова добре" – казах аз. "И точно през това преминаваме сега." Но аз казах, "Знаете ли, искам да обобщя всичко това," и Линда, бъди така добра да го запишеш, защото това беше доста по майсторски. "Искам да обобщя всичко това заради вас – скъпи мои Възнесени Майстори, слушащи лекцията – искам всичко да обобщя и то е много просто, но точно то ви кара да си зададете въпроса, "Какво всъщност имаше предвид?" Искам да обобщя всичко и то е много просто: Вие сте луди, докато не спрете да бъдете."

Не сте луди

Вие сте луди, докато не престанете да бъдете. Точно така! И точно през това преминавате сега. Вие сте луди докато не престанете да бъдете. Това означава, че докато смятате че се побърквате, така и ще бъде. Докато се смятате за луди в сравнение с другите хора, в сравнение с вашето собствено минало, за различния начин на мислене, който е труден за определяне, който игнорира науката и обичайната логика, вие сте си луди. Докато смятате сънищата си за просто измислени и нереални; докато смятате, че истинските ви желания в живота – са просто безумни сънища, вие сте луди. Докато не престанете да бъдете такива.

"Не сте" – когато приемете, че не сте луди. Това, което изпитвате и чувствате, знанието, което притежавате и което не можете да игнорирате, това са невероятни вътрешни усещания. У вас, у всички се случват своего рода моменти на пробив и те се случват в някакъв отрязък от време, а после разбира се, вие се затваряте и си мислите, "О, това е просто глупост, аз просто си измислям всичко това." Не. Не сте луди, докато не престанете да бъдете. Вие сте луди, докато не осъзнаете, "Това не е лудост. *Това не е лудост.* Това е естествено. Това е реално. Това е разширение." Когато се опитвате да се върнете обратно в този ограничен свят, в синия свят – ето това е лудост. Това е лудост.

Но ето, че вие отново сте сред тълпата от сини хора, в изцяло синя реалност и вашия ум се успокоява и си казва, "О, виждаш ли, върнах се. Може би не съм луд." Но вие знаете, как става това, продължавате да държите в главата си тази дребничка мисъл, казваща, "Но ти си луд. Ти си полудял. Защо не мога да водя обикновен, нормален ... Защо трябва да слушам тези гласове? Защо са ми тези невероятни усещания. От къде се взе това влечение да бъда различен? О, може би с мен нещо не е наред. Казват ми, че трябва просто да приемам това, което съм, което съм." Не. Не. Работата не е в това. Не трябва да се забивате отново в страната на лудостта.

Трябва да се измъкнете на свобода, да излезете от пашкула. Да излезете от всичко това. Вие сте луди, докато не престанете да бъдете, тоест, в момента в който осъзнаете, "Хей, това не е безумие. Това е много по – реално, много по – естествено; това е много по – голяма свобода, от всичко останало", тогава вече не сте луди. Тогава преставате да си закачате този етикет. Преставате да се държите и да говорите като луди. Преставате да виждате луди сънища. Днес ще поговорим за сънищата малко по – подробно. Преставате да бъдете луди мечтатели, сега сте истински. Сега сте истински.

През годините много хора се смятаха за луди. Леонардо Да Винчи в своето време е смятан за абсолютно безумен. Той не можеше да си уговори среща. Той не можеше да завърши картина. Не можеше да поддържа реални отношения с други хора. Той беше ексцентричен, постоянно нещо

рисуваше. Той беше луд, докато не престана да бъде, докато изведнъж не осъзна, че той общува отваряйки се за нещата, които са навсякъде, които са тук, но просто не могат да се видят с човешко око или да се възприемат от сетивата на хората, но са тук и вие го знаете.

Тъжно ми е, когато виждам как умът ви отрича това, което всъщност се намира тук. Отрича, защото вие си казвате, "Не искам да бъда този безумец или тази лудата. Аз просто ще се приспособя." Вече не можете да се приспособявате. Това е. Стигнахте твърде далеч. Не можете да се приспособявате. Вие не сте *луди*. Вие не сте луди. Вие сте по – истински. Вие сте по – чувствени. Вие сте по – многоизмерни. Вие сте по – истински, от всички, които някога са ви наричали луди. И те някой ден ще се върнат и ще разберат и ще признаят, "Не, вие не сте били луди" и те ще се извинят, че са ви наричали така и при вас ще дойдат за извинение някои огромни аспекти – вашите собствени аспекти – за това, че са ви наричали луди. Вие не сте луди. Вие сте луди, докато не престанете да бъдете, което означава – преодолейте го.

Тогава изведнъж вече не сте луди. Изведнъж сте великолепни (лек смях). Не, наистина. Вие сте великолепни! Вие сте гениални! Ето какво ще кажат те или поне, ще си кажете, "Аз съм дяволски гений." (смях) Навярно сте творчески личности. Вие сте толкова многоимерни. Вие сте луди, докато не престанете да бъдете, така че нека точно сега да превъзмогнем тази безумна част.

Нека вдишаме дълбоко. Вие не сте луди. Познавам луди и вие не сте такива. Лудите всъщност, ако трябва да давам определение – това не са тези, които летят и се извисяват високо в небето, които нищо не знаят, но също така усещат, че има още нещо. Луди – не са тези, които се извисяват. Луди – са тези, които в търсене на отговори все по – дълбоко и по – дълбоко, и по – дълбоко се потапят в ограниченията на реалността. Ето кои са луди. Лудите повтарят едни и същи шаблони живот след живот, след живот, надявайки се на различен резултат. Това е лудост.

Лудост е, когато хората започват да приемат медикаменти, лекарства за ума, които толкова дълбоко ги впримчват в синия свят, в нищото. Това е лудост. Това наистина е лудост. Лудост е – да се опитвате да се приспособите към това, което вече не сте. Към еднообразието на всички останали. Това е лудост.

Вие не сте луди. Не, вие сте пионери. Вие сте авантюристи в другите сфери. Вие сте тези, които са готови да тръгнат с новото. Ще поговоря още по този въпрос по – късно, но знаете, че отдавна говоря за Аз Съм – това е съзнанието, това е осъзнатост – "Аз Съм, Аз Съществувам." Майсторът е този, който превръща опита в мъдрост, прочиства, това което остава след слонския парад, всичко прочиства, компостира и връща обратно към основите (Адамус се смее). Това е Майстора.

Човекът – е този, който преживява нов опит. Лудостта – това е, когато не правите нищо ново, когато вие, човека се сдържате. Вие не сте в нов опит. Повтаряте старите шаблони. Това ще ви побърка.

Човекът е този, който трябва да преживява новите неща, но все пак, поради много причини, не го прави от дълго време. Хората продължават да повтарят същите стари шаблони. Навлизате в нещо ново и въпреки това част от вас може да си помисли, "Това е безумие. Защо да навлизам в нещо ново, ако не зная къде е то или какво ще направи с мен? Защо изобщо да искам нещо ново в живота си? По дяволите, със старото не съм се справил, защо ми е да искам нещо ново?" (лек смях) Безумие е – да не навлизате в нищо ново, защото точно това е задачата на човека – новия опит – и когато не преживявате опит, когато не сте в нещо ново, тогава сте луди. Тогава вие на

първо място отричате самата причина, поради която е тук човешката фасета. Тогава се задушавате. Задушавате душата си, почти буквално, защото тя не получава своята ежедневна порция от нов опит. И после, когато не живеете в новото, когато не преживявате опит, това заради което е създаден човека, тогава отзад няма лайнца, които Майсторът да чисти, защото там има само едно старо лайно (още смях).

Навлизаме в нещо ново, от много гледни точки, и, да, човекът понякога се вълнува, "Какво ще стане? До какво ще доведе това?". Но аз ви моля, призовавам ви да го усетите. Човешката част казва, "Аз не съм много сигурен за това", но вие вече знаете. Вече знаете. Аз зная това. Вече знаете на къде се движим от тук нататък. Може би това не може да се изкаже с ваши думи или дори с ваши мисли, но вашия гност знае. Нека това бъде водещото днес.

Нека вдишаме дълбоко новото. Да, няма да повтаряме старите шаблони. Това е сигурно.

Както и да е, това ми харесва. Харесва ми какво казах на останалите Възнесени Майстори. Казах им, "Що се отнася до човека, вие сте луди, докато не престанете да бъдете. Имаха нужда от миг – да, колкото и мъдри и умни да бяха, някога и те са били хора, затова понякога реагират бавно – но над Възнесените Майстори надвисна тишина и те го приеха – "Вие сте луди докато не престанете да бъдете" – и после, един след друг повече от 9000 Възнесени Майстори станаха и ме аплодираха (смях и аплодисменти). Какво да кажа? (Адамус се смее) Забелязах, че вие не станяхте, но карай, не ... (още смях). Това наистина беше определящ момент и става въпрос за вас. Става дума за вас. Става дума за работата, която вършим тук и тя е сложна. Понякога е трудно. Понякога е некомфортно. Особено това, което правим сега – излизаме отвъд пределите на ума. Не можете да направите това от ума, но се чувствате като луди, когато излезете от ума.

Нека вдишаме дълбоко и преди да продължим напред, нека включим тиха музика и искам да проведа кратка – това не е съвсем като мераб. Това е опит. О, днес ми донесоха храна. Нека включим тиха музика и приглушим светлината. Извинете (Адамус яде). Мм.

Дома на Шамбра

Добре. Преди да продължим, бих искал всички да посетим едно място, което не съществува във физическите сфери.

(музиката започва)

Няма нужда да бъде. Мястото, което не заема никакво пространство или време. То е извън времето, но това място е много лично за всички вас. Много лично.

Бих искал днес да посетим дома на Шамбра. Дом, който строите вече от 2000 години.

Просто от нищо, от въздуха, така да се каже, вие можете да създадете този Дом. Дом – това ... някой би го нарекъл измерение. Аз бих го нарекъл точка на съзнание, точка на осъзнатост. И Дома може да бъде на едно същество, на една същност, на един ангел. Той може да бъде на цяла група, като Дома на Шамбра.

Ние си имаме Дом в Кихак, където се срещаме два пъти в месеца. Това е точка на съзнанието, точка на среща и събиране и бих искал днес да влезем в този Дом, в Дома на Шамбра. И не се

опитвайте нищо да определяте от гледна точка на това, което човешкия ум определя като цвят, форма, размер, приканвам ви просто да усетите енергиите тук.

Това е вашия Дом.

(пауза)

Усетете как се е променил той, започвайки от времето на Иешуа и до ден днешен, но особено през последните 20 години, колко се е променил Дома на Шамбра.

(пауза)

Това пространство е създадено от вас. То съдържа велика мъдрост. Това е своего рода енергийна библиотека. Тук няма истински книги, но тук е целия опит и идеи, които някога сте имали, всичко, което сте правили заедно с цялата останала Шамбра, дори и на тези, които са напуснали и също така са преминали.

Най – добрата аналогия, която мога да приведа, ще бъде невероятен кристал, но не плътен, физически кристал. Просто невероятен кристал. И той е изпълнен с вашата същност, вашето знание, вашата мъдрост, вашето цяло.

(пауза)

Позволете си да усетите този Дом на Шамбра. Вие – сте част от него.

Той продължава да нараства всеки ден, в който живеете, който преживявате.

(пауза)

Това е дар, който ще оставите след себе си. Ще дойде време, когато ще продължите напред, вече няма да се завръщате на Земята, вече не, дори по физически начин, няма да се свързвате вече със Земята. Но тази прекрасна кристална енергия, това е дара, който ще оставите на Земята. Това е кулминацията на всички ваши животи. Това наистина е живота в който навлизате във въплътена Реализация.

Знаете ли, колкото и безумно да звучи това, но вече нищо не е безумно. Нищо не е безумно. Тоест наистина безумно. Вижте света – политиката, бизнеса – в тях има много безумие. Но нищо не е вече наистина безумно. Ще оставите този дар и вие знаете, че в самия център на Земята, колкото и безумно да звучи това – няма никаква разтопена лава. На учените им харесва да мислят така, но аз не познавам нито един учен, който да е бил там. Така че, не, в центъра на Земята има кристал, огромен кристал. Някой ще каже, че може би той е физически. Не зная. Може би, не, но там има кристална структура. Там трябва да има такава, иначе планетата нямаше да съществува. В самия център на Земята има кристална структура.

През следващите няколко години, които ще прекараме заедно ще взимаме тази кристална структура, тази кристална енергия на Шамбра, Дома на Шамбра и ще я съединяваме – не директно с вас, за това е още раничко, но ще взимаме този Дом на Шамбра – ще го съединяваме с центъра на Земята, за да може всеки, който дойде след вас, да може да се докосне до него в своя ежедневен живот. Това е дар, който оставяте след себе си, прекрасен дар.

(пауза)

Дома на Шамбра. И много голяма част от този дар ще бъде пробив – пробив отвъд ограниченията, освобождаване от Синята Страна – и той ще бъде кодиран, като парола за тези, които са готови за него. И тази част ще казва, "Вие не сте луди. Вие не сте луди. Не, всъщност вашата връзка със себе си е по – силна, от колкото у която и да е друга група от хора. И разбира се вие се съмнявате в себе си. Вие се борите със себе си. Опитвате се да вземете нещо от сърцето си, от мечтите си, от знанията си и да го набутате в логиката. Нищо няма да излезе. Вие не сте луди."

И в някакъв момент, когато установим връзката си с Дома на Шамбра, с центъра на Земята, може би това ще стане най – важното от всичко, което съществува за тези, които са готови да го чуят.

Вие сте луди, докато не престанете да бъдете такива. Докато не престанете да бъдете такива, докато не осъзнаете, "О, аз не съм луд. Всъщност бях... - не е най – точната дума - ... но бях прав от самото начало. Аз просто не си позволявах да го осъзная."

Нека вдишаме дълбоко тук, в Дома на Шамбра.

Ах! Вече чувам всички тези въпроси, "Кога ще направим тази връзка?" Отначало трябва да направим това – онова...

(музиката стихва)

... като моя въпрос за деня. Но преди това искам малко да поговорим за нашата среща миналия месец, кратко обобщение.

Отново, за да можете наистина да се освободите като Въплътен Майстор на тази планета, трябва да излезете отвъд пределите на ума. Ума ще ви държи в Синята Страна. Той ще ви държи в ограниченията. Той ще ви държи в логиката. Той ще ви държи под своего рода контрол. Той няма да ви позволява да виждате енергиите и същностите, които сега са в залата. Те са наоколо и вие не сте се побъркали, ако ги виждате, ако ги чувствате. Не е нужно да ги виждате с очите си, но ги усетете, те са наоколо, но ума ги блокира. Всичко блокира и както говорихме миналия месец, това има отношение с Атлантските обръчи.

Някой питаше, "Това приказка ли е? Това е метафора или наистина се е случило? Обръчите наистина ли съществуваха по времето на Атлантида?" Това няма значение. Усетете го. Позволете това, което искате да позволите. Можеше и да има такива обръчи. Можеше да има прилагана към разума интензивна енергия, в името на приликата, заради общия опит, заради по – доброто общуване между хората, заради създаването на своего рода откритост в обществото. А после с помощта на интензивната кристална енергия, правилно настроена, правилно насочена, вие получавате удари – отново, това не беше зловещ заговор, но получавате удари – заради сходството, единството, стандартизацията. Да.

И ако така искате, това може просто да бъде метафора за това, че с времето хората просто все повече и повече се потапяха в ума, ставаха все по – ментални и ментални. Те започнаха да се прекланят пред интелекта. Забравиха за такива неща като знанието. Те забравиха за гноста. И това беше засилено от религията, а сега от лекарствата, медикаментите, тези препарати, които

изобщо не ми харесват. И това между другото са и новите обръчи – новите обръчи – тези медикаменти. И ще има групи, може би след 100, 200 години, които ще седят тук също както ние сега и ще казват, "Да, вие бяхте учените, които ги изобретихте. Вие бяхте ръководителите на фармацевтичните компании, които ги разпространявахте. Вие бяхте фармацевтите, които ги раздавахте като бонбони, лекарите, които ги предписвахте на когото си поискат, без значение, че някой идваше и казваше, "О, порязан си пръста", а лекаря отговаряше, "Ето, вземи ще ти стане по – добре." Може би след 150 години тук ще седи група, която ще каже, "Добре, вие бяхте тези, които продавахте тези лекарства, сега ние трябва да се отървем от това." Но да се върнем към разговора. Обръчи? Да. Но ако това не се усеща добре, вижте само как се отразява на ума в дългосрочен план.

И така, миналия месец говорихме за тези обръчи и звука от ударите. Колко от вас ги чувахте дори след Шоуда? Бум! Бум! - в главата си. Те винаги са там. Между другото, те винаги са там, независимо дали мислите за тях или не. Те винаги съществуват, просто вие сте се абстрахирали от тях. Те винаги ще бъдат там, е, поне още известно време. Ние ще превъзмогнем това.

Миналия месец имахме доста интересен разговор и казахме, "Добре, вие бяхте тези, които започнаха цялата история с обръчите, някои го наричаха мода, "Хайде да бъдем еднакви. Нека си сложим тези неща", така че, вие сте тези, които трябва да бъдат първите, които ще се избавят от това." Миналия месец даде силен импулс, *много* силен импулс, но аз виждам, че вие се върнахте за още (лек смях). Ще го получите.

Добре, сега – въпроса на деня, Мъдростта на Шамбра, въпроса на деня. Вече отдавна говорим за ума, мозъка. Между тях има някои разлики. Мозък – това е орган, който се намира в горната част на главата ви. Това е електромагнитно химическо устройство, мозък, който се намира в главата ви. Сега, използвам думата "разум", който всъщност е психиката. Това е един вид човешкия дух, човешкия интелект. Той всъщност не се намира в мозъка, вярвате ли на това или не. Използвам думата "разум" и за някои от вас, особено за някои немско говорещи страни, това предизвиква известни трудности, защото при тях понятието за "разум" е близо до понятието за "призрак" или "дух." Но тук това е духа на човешката менталност.

Мозък – това е просто процесор. Мозък – е удивителен процесор и това е всичко. Мозък е толкова добър, че знае как да вземе широк спектър от енергия и съзнание и да го съкрати, редуцира. Мозъкът може да вземе всяка височина, връх и да го ограничи. Той *наистина* е много добър в това. Това е процесор и той се намира в главата ви.

Умът – това е, което се получава в резултат на тази трансформация, така да се каже в ограничено или низше състояние. Това е в ума и това прави той. Ще се задълбочим в това след момент. Но ето го въпроса, който съм ви подготвил днес и Линда, микрофона, моля. Готови ли сте?

Първия въпрос

ЛИНДА: Зависи от въпроса (смях).

АДАМУС: (подсмихва се) Още някой, който да иска да работи с микрофона днес? (още смях)
Въпроса и тук говорях за ума, за човешката психика. Хайде.

ЛИНДА: Хайде какво?!

АДАМУС: Намери някого (някой казва, "Еха!", реагирайки на това, че Адамус подгони Линда, други се смеят).

Готови? Ах! И така и аз ще ви помоля да не мислите, а по – скоро да усетите, използвате гноста. Какви са уязвимостите на ума?

Ума е много скован, много ограничен и ние сега говорим за трудностите на излизането от ума. Как да го направим, без да мислим, защото това ще ви направи още ... но в тази черупка има пукнатини така да се каже. В ума има няколко тайни изхода. Как мислите, какви са?

ШАМБРА 1 (жена): Първото, което ми идва на ум ... (смях)

АДАМУС: Да! Да! Виждаш ли в какво е проблема. Дори речника поддържа ума.

ШАМБРА 1: Това, което усещам или най – добрия начин, по който мога да се избавя – е да отида в нищото.

АДАМУС: Да отидеш в нищото. Добре.

ШАМБРА 1: Затова мисля, че нищото може да бъде уязвимост за ума.

АДАМУС: Добре. Отдава ли ти се да ходиш в нищото?

ШАМБРА 1: Да. Не мога да оставам там.

АДАМУС: Да оставаш, добре.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: Какво става, когато си в нищото? Защо не можеш да останеш там?

ШАМБРА 1: Започвам да мисля.

АДАМУС: Разбира се.

ШАМБРА 1: И дори не осъзнавам това, а после много се ядосвам, че съм излязла (тя се смее).

АДАМУС: Да. Ума трябва да запълни пустотата.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: И точно това и прави. Той трябва да запълни пустотата. Сега той не може нищо.

ШАМБРА 1: Точно.

АДАМУС: Ума не разбира, че никога няма нищо, съществуват само неща отвъд разбирането на ума. Затова, когато излизаш в нищото, то не е нищо. То е това, което ума не може да постигне. И той ще отваря шлюзовете и ще запълва това нищо толкова, колкото може.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: Три пъти повече, отколкото той обикновено запълва такова пространство. Така че какво става? Ти се намиращ в нищото и изведнъж започват да те заливат мисли, какво правиш тогава?

ШАМБРА 1: Разбирам, че мисля, ядосвам се, а после се връщам в нищото (тя се смее).

АДАМУС: Да. А след като се върнеш в нищото, какво става?

ШАМБРА 1: Те отново се връщат.

АДАМУС: Те отново се връщат (тя се смее). И как завършва този двубой в нищото?

ШАМБРА 1: Той може да завърши по два начина. Най – добрия е, ако мога да остана там за известно време и това ще бъде абсолютно облекчение. Това е единственото място, където всъщност сега ми е добре. Или ставам и правя това, което ми казва ума (тя се смее).

АДАМУС: Вярно е. Правилно.

ШАМБРА 1: Той създава проблеми и се опитва да ги реши.

АДАМУС: Да. Колко най – дълго си прекарвала в нищото?

ШАМБРА 1: Може би общо няколко часа.

АДАМУС: Няколко часа, добре и това беше подвеждащ въпрос, защото ако си в нищото, у теб няма разбиране за времето и това няма значение. Не, това е много, много сложно и ти може да имаш кратки мигове от красотата на нищото, което всъщност не е, но ума ще ги запълва. И всъщност ума ще те разиграва и ще ти казва, "Добре, малко ще поостанеш тук в нищото – ще се престориш, че си в нищото – но виж какво ще стане след 47 минути."

ШАМБРА 1: (смее се) Да.

АДАМУС: Да.

ШАМБРА 1: Да.

АДАМУС: И той отново го запълва. А после това дяволски разочарова и ти си казваш, "Къде сгреших? Може би трябва да отида на върха на планина в Индия, за да се науча да го правя?". Не. Не, защото техния ум е пълен със същия боклук. Те просто седят на върха на планината (тя се киска). Да. Да. Добре. Благодаря. Следващия.

ЛИНДА: Още?

АДАМУС: Какви са уязвимостите, пролуките, пукнатините в черупката? Какви са те?

ЛИНДА: Ули ме умоляваше да и дам микрофона.

АДАМУС: О, да. Видях това, Линда.

УЛИ: Първото, което дойде, бяха енергиите на другите хора, но не зная, правилно ли разбрах въпроса, кога...

Да. И така, ти си в капана на ума, в ума има затвор и ума би искал ти да повярваш, че никога няма да можеш да излезеш от него.

УЛИ: Добре. Добре.

АДАМУС: Там си в капан. Ти си роб на ума.

УЛИ: Да.

АДАМУС: Но аз мога да ти кажа, че има изход. Какъв е този изход? Какъв е недостатък на менталната система? "Какъв е бъга в матрицата?" – подсказва ми Калдре.

УЛИ: (пауза) О, сложен въпрос.

АДАМУС: Да получиш сътресение на мозъка? (Адамус се смее)

УЛИ: Хм ... (тя прави пауза)

АДАМУС: Ти се обърка. Твърде много мислиш.

УЛИ: Да.

АДАМУС: Отговорът трябва да бъде спонтанен. Ти просто отговаряш, а после част от теб ще каже, "О, това звучи толкова безумно." Ти си луда, докато не престанеш да бъдеш.

УЛИ: Да.

АДАМУС: Да.

УЛИ: Първото, което дойде, беше нещо външно, което ще разруши нещо вътре.

АДАМУС: Добре. Нещо външно ще го счупи. Добре. Искаш ли това?

УЛИ: Да, защо не?

АДАМУС: Защо пък не.

УЛИ: Ще мога да го преживея, да премина. Да.

АДАМУС: Това е един вид нещо външно. Като че ли. Искам да кажа, че ти си на прав път. Наистина. Виждаш ли, трябваше само да хванеш първата шантова мисъл (тя се смее). Да, да. Добре. Благодаря. Още няколко. Каква е тази уязвимост?

ЛИНДА: Нека попитаме лудия психолог Шамбра.

АДАМУС: О, добре, добре. Каква е тази пукнатина в черупката, бг в матрицата?

ДЖУЛИ: Знанието. Има просто знание за това, че знаеш. И ти не знаеш, какво знаеш, че знаеш. Ти просто си там.

АДАМУС: Добре, ето, ти седиш тук в зоопарка в ума си и ти *знаеш*, че знаеш. Добре, но как ще излезеш сега от тук, ще излезеш отвъд пределите на ума?

ДЖУЛИ: Въпроса на деня.

АДАМУС: Да (те се смеят). Какво би казала на свой клиент?

ДЖУЛИ: Определено бих говорила за чувствата ... това е просто "да" или усещането, че знаеш, но дори не можеш да го обясниш.

АДАМУС: Вярно. Правилно.

ДЖУЛИ: Така че, това...

АДАМУС: Това не носи голяма полза на лудия ти клиент (те се смеят).

ДЖУЛИ: Не, не!

АДАМУС: Той ще си каже, "За какво ми говори тя?"

ДЖУЛИ: Зная, защото когато говориш от сърцето или о... това може да бъде много ментално.

АДАМУС: Разбира се, ума ще направи сърцето на ... да, ума е добър в това.

ДЖУЛИ: Така че, това е мъдростта, тоест нашия гност.

АДАМУС: Вярно е.

ДЖУЛИ: И разбира се много хора са имали опит да знаят нещо и да го последват и да знаят нещо и да не го последват.

АДАМУС: Да.

ДЖУЛИ: И определено може да сравните колко добре е преминал опита в двата случая.

АДАМУС: Аха. Да, въпреки, че често имаш знание и го следваш, но тук се намесва ума, смее се и казва, "Добре, ще им позволя да се преструват, че следват нещо, но това ще бъде задънена улица."

ДЖУЛИ: Аха.

АДАМУС: В това е и едно от разочарованията. За това изнасях лекция днес пред Възнесените Майстори. На планетата има толкова много духовни учители, но те работят от ума и вие никога

няма да се избавите от там. О, вие можете да кажете, "Добре, ще прокопаем тунел под този затвора, ще излезем отвъд пределите на ума", а ума просто се смее и отговаря, "Да, когато излезете от този тунел, ще продължите да сте в затвора, въпреки всичко." В това е проблема.

ДЖУЛИ: Аха.

АДАМУС: Това е важно. Добре. Още няколко. Имаме истинска мъдрост тук ...

ЛИНДА: Нека чуем гласа на младежта.

АДАМУС: ... процеждаща се.

ЛИНДА: Нека опитаме ...

ЕМИЛИ: Мисля, че умът е ориентиран само към миналото. Затова всеки път, когато усещам, че съм създала нещо ново, извън шаблоните си, това е което ума, базирайки се на моето минало никога не е смятал за възможно. И умът няма да се предаде, но голямата част от мен разбира – че повече вярвам на голямата част от себе си.

АДАМУС: Аха. И умът все пак ще те излъже. Разума – е абсолютно потресаващ, защото той все пак ще те излъже. Той ще ти пусне стръвта и той много обича да го прави с хората по "духовния" път. Той ще ти подхвърли стръвта, "Да, ти си по духовния път. Продължавай да търсиш. Продължавай да търсиш." Но всичко това е в ума и ти никога няма да се измъкнеш от там и отново, това беше темата на моята лекция днес сутринта – трябва да взема копие и да ти го изпратя (Адамус се смее). Това беше блестяща лекция (някои се смеят). Но, да, ума ще продължава да те разиграва. Ти успя ли да се измъкнеш от ума?

ЕМИЛИ: Мисля, че да ...

АДАМУС: Може би трябваше да спрем там където ти каза "Мисля." Това прави безсмислено всичко останало.

ЕМИЛИ: Идеята ми за това, коя съм, се промени.

АДАМУС: Да.

ЕМИЛИ: Затова мисля ... (те се смеят)

АДАМУС: Сега искам да обърнете внимание на великолепието на ума. Ума не е лош, но той е самодостатъчен. Той е абсолютно автономен. Затова той отново ще ви накара да си мислите, "Да промених своята личност и много израснах", и ще продължи, "Това е толкова забавно, че ти все още си в ума." Умът ще каже, "Ще изиграя игра с теб. Ще се престорим, че ти наистина се развиваш и ставаш майстор, че ти участваш в това приключение и променяш в своята личност", но ти все още си в ума. Това е огромно здание. То е огромно и когато си мислиш, че си напуснала коридора на ума или мозъка, ти попадаш в другото крило на зданието (тя се смее). И това много разстройва. Тоест това абсолютно разочарова.

Усетете за миг разликата между това че мислите, че имате успехи - всички вие - вие мислите, че имате успехи, но това не е така. Вие се намирате в лабиринта и ще откриете, че в лабиринта има не едно такова ниво, той има възвишения и низини. Намирате се в този лабиринт и през цялото време си казвате, "Аз наистина напредвам, защото много работя. Изминах дълъг път. Вече не съм на първо ниво, а на пето." Пето ниво на мозъка. Тоест вие все още сте в него. Сега сравнете това с вашето знание.

Това е голям въпрос за всички вас. Той се нарича вашето знание и вашето знание също така казва, "Аз все още съм в зданието на разума. Аз все още съм на това място. Не съм излязъл. Може би трябва да отворя няколко прозореца и врати", но вашето знание казва, "Ти още не си излязъл. И все още си е там. Ти просто си в другото крило, ти си остарял и си толкова си изморен и толкова разочарован, но дявол да го вземе, ние се забавляваме или какво?" (някои се смеят). Добре. Това са ефектите от обръча. Хм! Нима не ви харесва какво сте създали? (Адамус се смее). Никога не съм имал такъв.

Още един, а после ще преминем към следващия въпрос. Между другото, много мъдрост - благодаря, благодаря - днес тук има много мъдрост. Още един. Къде е пукнатината в черупката?

МЕРИ СЮ: Ти ни даде подсказка и това е - разсейване.

АДАМУС: Да.

МЕРИ СЮ: При мен това се получава преди заспиване.

АДАМУС: Да. Но ще ти разкрия тайна. Заспиването ... добре ще го кажа по - късно.

МЕРИ СЮ: Не, продължавай.

АДАМУС: Нека остане тайна. Е, добре ще го кажа. Добре. Нощем сънувате ли? И в тези сънища вие бягате, търсите нещо, изпитвате голямо разочарование. В съня вие се опитвате да се отървете от ума, но постоянно се оказвате в задънена улица. Продължавате да оставате вътре в структурата на мозъка и ума.

МЕРИ СЮ: Дори ако не го помниш?

АДАМУС: Ти помниш ли сънищата в които си изпитала разочарование? Че нещо търсиш. Че си се изгубила в гората. Ти си в тълпа от хора без дрехи (лек смях). Канализирах те!

МЕРИ СЮ: Не си спомням такова нещо! (те се смеят)

АДАМУС: Да, аха!

МЕРИ СЮ: (смее се) Добре де.

АДАМУС: Сигурен съм, че много от вас са изпитвали това разочарование по време на сън, когато се опитвате да намерите нещо, когато сте се изгубили в гората. Всичко това ...

МЕРИ СЮ: О, да имала съм такива търсения.

АДАМУС: Да. Ти си се изгубила. Ти си някъде в непознат град. В сънищата си вие се опитвате да намерите изход от тази лудница (Адамус се смее), от тази структура.

МЕРИ СЮ: Разбирам. Тогава другото разклонение или авеню може да стане въображението?

АДАМУС: Въображението. Ах! Добре. Но умът - той е хитър кучи син. Умът ще каже, "Да, разбира се. Използвай въображението си и, да, хайде да преминем отвъд границите на затвора на ума. Нека отидем там. Ще извърших бягство от затвора. Когато никой не гледа вратата и ще побегнем с всички сили."

МЕРИ СЮ: Това е ако си представяш нещо понятно.

АДАМУС: Да, да.

МЕРИ СЮ: Но ако си представиш нещо и се опиташ да го интерпретираш, няма...

АДАМУС: Просто според моята история ...

МЕРИ СЮ: О, добре. Извинявай. Не искам да навлизам в твоята история! (тя се смее)

АДАМУС: И ето ти си представиш, "Така, излязох от тази структура - ура за мен", а изведнъж разбираш, "По дяволите! Аз все още съм вътре в структурата. Тя просто е започнала да изглежда по друг начин, но аз още съм вътре. Как изобщо да се избавя от тук?"

МЕРИ СЮ: Добре, друг вариант.

АДАМУС: "Най - вероятно съм се побъркал, щом се опитвам да се избавя, защото няма това не е добър живот. Това е което трябва да правя и аз просто трябва да се наслаждавам на храната, която дават в този затвор и трябва да се радвам на всички останали затворници тук (лек смях). Въпреки, че ми се иска да удуша всички. Но може би с мен нещо не е наред, тъй като искам да удуша всички, които са тук (силен смях). Всички."

МЕРИ СЮ: Добре.

АДАМУС: "Най - вероятно съм се побъркал. Дайте ми още лекарства, докторе, моля."

ЛИНДА: Ура за теб.

МЕРИ СЮ: Заедно ...

АДАМУС: Продължавай.

МЕРИ СЮ: ... с разсейването може да се използва абстракция.

АДАМУС: Така е.

МЕРИ СЮ: И това много отваря, защото вие отивате там, където не бихте попаднали без абстракция.

АДАМУС: Това е друго крило на лудницата (лек смях). Звучи ужасно и в известен смисъл е така. Така си е. И така, как да разберем, че наистина сте се измъкнали, а не е умът, който си играе с вас старата игра?

МЕРИ СЮ: Според мен това е когато мога да затвори очи и виждам всичко, което се случва с мен и не знам какво е и не ме интересува.

АДАМУС: Да, да. И какво става с теб когато затвориш очи?

МЕРИ СЮ: Просто виждам нещо. Просто виждам - че всичко бързо се променя.

АДАМУС: Да.

МЕРИ СЮ: Аз зная.

АДАМУС: Какво виждаш? Е, тоест виждаш ябълки летящи във въздуха? Или виждаш коне скачащи по полето?

МЕРИ СЮ: Виждам форми.

АДАМУС: Аха.

МЕРИ СЮ: Виждам места за които нищо не зная.

АДАМУС: Така е. Вярно е.

МЕРИ СЮ: Аз виждам ...

АДАМУС: А мен виждаш ли ме?

МЕРИ СЮ: Не. Не виждам хора.

АДАМУС: Е, тогава ще си останеш в ума (смях).

МЕРИ СЮ: Не виждам хора.

АДАМУС: Не виждаш хора. Смятай, че ти е провървяло.

МЕРИ СЮ: Добре.

АДАМУС: Но въпросът остава и това е много хубав въпрос за изследване отвъд пределите на ума.

МЕРИ СЮ: Добре.

АДАМУС: Как ще разберете, че вече не сте в това заведение? Как ще разберете, че там днес не просто са боядисали стените и са сменили килима?

МЕРИ СЮ: Е, оценявам възможността да разбере, ако все още съм там, но ... да.

АДАМУС: Да. Но ти *знаеш*. Как разбираш, че все още си във вътрешността на структурата?

МЕРИ СЮ: Ако всичко е познато. Ако се притеснявам за това как изглеждам, какво правя, или какво ще си помислят за мен, тогава аз определено съм в затвора.

АДАМУС: Добре.

МЕРИ СЮ: Ако разглеждам всичко като картина. Харесва ми да отделям части или да ги абстрахирам в каквото и да е и мисля ... (в публиката се смеят и възкликват, "Ой"). Ако гледам това ... зная, казах го. Ако разгледам нещо познато, усещам че съм в ума.

АДАМУС: Добре.

МЕРИ СЮ: Ако гледам нещо непознато.

АДАМУС: Така. Да. Бих казал, че ти все още си в ума.

МЕРИ СЮ: Добре. Ще приема това.

АДАМУС: Затова започваш да разсъждаваш - и това се отнася не само за теб, а за всички вас. Започвате вътрешен диалог, разсъждения, "В ума ли съм? Или не съм? Имам ли достатъчно сили за да се измъкна? Или аз все още съм заседнал вътре и просто създавам нов вид за старото пространство?".

МЕРИ СЮ: Добре.

АДАМУС: Но ще ви кажа - благодаря - ще ви кажа къде е разликата. Ако си мислите, съмнявате се, "Излязох ли се от ума?", тогава все още сте в ума.

Ако изпитвате жажда, дълбока жажда, знанието, че има още нещо, там има още нещо, нещо което не сте разбрали, тогава вие все още сте в ума, но не се самозалъгвате, че ще излезе от него. Ако усещате този дълбок стремеж и си мислите, "Знам, че има нещо повече" - ако този стремеж остава, това означава, че вие все още сте в ума, защото в противен случай този стремеж изчезва. Това е копнеж. Зная че всички го усещат, това е копнежът, стремежът - наричайте го както искате - да се върнеш към себе си. Желанието отново да станеш истински. Стремежа към Себе си. Вие все още сте в ума. Когато изчезне това желание, тогава сте излезли от него. Тогава възниква огромно осъзнаване, знание, удовлетворение, гност.

Нека дълбоко вдишаме това.

Това е пукнатината в черупката. Това е тайния изход, пътя навън. Ума - това е удивително нещо. Наистина. Вие помогнахте да го създадем такъв какъвто е. Той е поразителен, но той е жилив и става все по - жилив. Той все повече контролира. Говорите за него от гледна точка на развитието на културата и цивилизацията, че хората са станали по - умни от когато и да било, отколкото преди 500 години, но това не е съвсем така. Те само са навлезли още по - дълбоко в ума.

Но това е пукнатината в черупката и точно това ще изследваме и ще разберете, че оставате вътре докато имате този стремеж. Ще разберете, че сте излезли отвъд пределите на ума, когато това желание е удовлетворено, когато присъства чистото знание и нямате нужда да се питате или да се съмнявате; без да си мислите, "Прекарах час в пустотата, излязох ли отвъд пределите на ума?". По - скоро не.

Втория въпрос

Преди да продължим трябва да ви задам още един въпрос. Всичко е взаимосвързано.

Разказвах ви за обръчите, отново, метафора ли е това или реалност - няма голямо значение, защото сте вътре в ума. Вие сте вътре. И това не винаги е лошо. Това е лошо само тогава, когато

се опитвате да излезете и не можете да намерите изход, когато нощем те преследват безкрайни сънища за това, че сте се загубили в гората. Това просто е сън за това, че не можете да намерите изход. Когато чувствате това дълбоко желание, "Моля те Боже, трябва да има още нещо. Зная, че има нещо повече, но не зная какво е и как да попадна там."

Но с всичко, което беше казано, каква е красотата, какви са ползите от обръчите за глава, за ума? В какво е красотата? Защото това не беше грешка. Това не беше грешка. Понякога така ви се струва, но това не беше грешка.

И така това е истинската Мъдрост на Шамбра: какво добро ви дадоха започвайки от времето на Атлантида, до ден днешен - обръчите, пребиваването в ума, в ограниченията? В какво тук е тайната и красотата? Това е важно затова, Линда, моля те избирай внимателно. И не мислете твърде много. А аз няма да се откажа от плодовата салата.

КЕРЪЛ: Мисля ...

АДАМУС: Имам нужда от още орехи, предвид това какво правим тук.

КЕРЪЛ: ... не е ли свързано това с дълбокото дишане?

АДАМУС: Дълбоко дишане.

КЕРЪЛ: Казваш ни да вдишаме дълбоко и тогава умът отстъпва.

АДАМУС: Вярно е. Но в какво е красотата от потапянето в ума, такова дълбоко потапяне, че се оказвате в него като в затвор? Къде е красотата тук?

КЕРОЛ: По - близкото общуване ... знаеш, хората започват да си общуват по - дружески.

АДАМУС: Ти би ли направила така, че да си общуваш повече с хора?

КЕРОЛ: Е, просто да изпитват любов ... чувственост ...

АДАМУС: Любов? Това изобщо не пасва. Ще го изрежа от записите (Адамус се подсмивва). В момента просто ми даваш някакъв боклук. Извинявай.

КЕРОЛ: Добре.

АДАМУС: И аз разбирам защо, тъй като в момента си в главата. Удивително. В момента в който взе микрофона - *шрак!* - се оказа вътре.

КЕРОЛ: Но няма сърцето няма отношение към това? Защото...

АДАМУС: Не. Не. Сърцето се намира под контрола на ума.

КЕРОЛ: Е, добре.

АДАМУС: Не, сърцето буквално е под контрола на ума. Сърцето, вашите емоции изцяло са под контрола на ума. Точно затова когато хората казват, "Да се обърнем към сърцето", те просто отиват в меката част на мозъка. Това е (лек смях). Сериозно. Това е един от най - големите начини за заблуда, един от най - големите (силен смях). Аз съм Възнесен Майстор! В Клуба на

Възнесените Майстори днес ме аплодираха на крака в продължение на, не зная, 30 минути заради моята гениалност, а тук ми хвърлят микрофона? (силен смях)

Всички тези разговори за сърцето - това е просто афера на ума. Той ще ви даде приятното усещане, за 10 минути на ден, за два дни, "О, аз чувствам емоции. Чувствам любов и щастие." Това е лъжа! Извинете, но кой не е изпитвал това, "О! Аз чувствам емоции", а на следващия ден сте разбити. В леглото сте, плачете и ме викате! Казвате, "О! Искам още емоции." Уморих се от емоциите. Емоциите са продължения на ума. Те не са реални. Те не са реални. Това е имитация. Това е лъжата на ума, за да бъдете щастливи.

ЛИНДА: Е, тогава защо правиш разлика между емоциите и чувствата? Това питам аз сега.

АДАМУС: Линда даде ли ти микрофона?

ЛИНДА: Емоции и чувства. Тоест защо ти просто - ти просто ги слагаш в един и същи джоб.

АДАМУС: Не. Не, чувствата - това е съвсем друго нещо. Чувствата - истинските чувства, това са 200 000 ангелски сетива, които вие не използвате. Емоциите са присъщи само на човека и идват от ума. Умът ги е измислил, копира ги е, а по - точно се е опитал да ги копира, създал е евтина имитация на истинските чувства, които вие от дълго време не сте изпитвали. Вие наистина не сте изпитвали *истински* чувства. От време – на време у вас възниква малко чувство, но вие както и допреди се сблъсквате с емоциите, а те са изкуствено създадени и произлизат от ума. Те са като - какво слагате в напитките вместо захар? Слагате всякаква химия. И тук е същото, "Знаете че, захарта е вредна затова ви даваме химия." Така че, кое е наистина вредно? И те не са истински.

Днес аз говорих за това пред Възнесените Майстори. Казах, "Когато идвате в своите човешки канали, учителите и работите с тях над всеобщия "покой, любов, радост и единство" - *пфу!* - надявам се да съм ги ядосал. Надявам се да съм разтърсил всичко това. Единството - това е най-голямата лъжа на ума, следващата в списъка след емоциите. Единството - "нека се върнем към единството." Това е все едно да кажете, "Нека забравим за всичко, което сме направили, да се върнем в Атлантида и отново да бъдем единни." Не! Вие сте суверенни същества. Няма да бъдете единни. Единството - това е лъжа и всеки, който учи на него - (Адамус се смее) Калдре иска да ме спре, но аз съм по - силен! (смях) Аз съм Възнесен Майстор. Ще го кажа - всеки който учи на единство, е пълен с макио! (силен смях) Те са заседнали в ума. Те учат тази планета на пълна глупост. Как мислите, защо на тази планета ...

ЛИНДА: Не назовавай имена.

АДАМУС: О, стига, моля те, позволи ми да кажа имената (смях). Не. Не, не. И така докъде...

КЕРОЛ: Каква е ползата от обръчите?

АДАМУС: Каква е ползата от обръчите?

КЕРОЛ: Любовта, истинската любов и всичко за което говориш.

АДАМУС: Емоции.

КЕРОЛ: Да.

АДАМУС: И така, ти мислиш, че те са полезни?

КЕРОЛ: Ами, възможно е.

АДАМУС: Ех, ти. Ще ми се да ти продам кола (силен смях). Добре. Между другото, това е сложно. Не е лесно така, че зная че си разочарована. Може би, вече си готова да ме удушиш.

КЕРОЛ: Не. Не..

АДАМУС: Това е просто емоция. Това е имитация. Тя не е реална (смях). В истинските чувства ти искаш силно да ме прегърнеш (тя клати глава). Не особено (силен смях). Добре.

Следващия. Хайде. Това не беше грешка. Тези обръчи не бяха грешка. Често може да изглежда така, но в тях има красота. Имаше нещо, което направихме, което вие направихте. Какво е то?

ХАРИ: Общо възприятие.

АДАМУС: Общо възприятие. Точно. Една от точките. И ... къде е Линда, когато имаме нужда от нея?

ЛИНДА: Тя е тук!

АДАМУС: Очаквахме, че ще бъдеш там (лек смях). Общи възприятия. Прилики. Прилика, която нямахте преди и която доведе до тази идея за единство, отишла твърде далеч. Прилика. Можехме да споделяме опита си и в това има красота. Да. Добре.

Част от това, причината е защото, отново, преди да дойдете на Земята имаше духовни ангелски семейства, много битки с променлив успех. Но после, вие се спуснахте тук, където с помощта на обръчите ви направиха равни. Всички станаха равни. И отчасти това помогна за разбирането на опита в ангелските сфери. Тук! (смях) Добре. Добър отговор. Линда, микрофона.

ЛИНДА: Да видим.

АДАМУС: Така. Какво още?

ЛИНДА: Любознателните умове искат да знаят.

АДАМУС: В това имаше красота.

ЛИНДА: Така.

ДЕЙВИД: (прокашля се) Кхм ... (още веднъж се прокашля)

АДАМУС: Мислиш.

ДЕЙВИД: Да.

АДАМУС: Да.

ДЕЙВИД: Мислех.

АДАМУС: Да. Искаш ли Линда да те разсее? Да (те се смеят). Погледни я – какво дявол го взел имаш на краката си? Ботуши, обувки, не съм сигурен.

ДЕЙВИД: Ха –ха!

АДАМУС: Не съм виждал такива от 17 века (смях). Това е разсейване за Дейвид.

ДЕЙВИД: Да. Това беше опит.

АДАМУС: Какво беше хубавото в него? Каква мъдрост вие и Атлантите получихте благодарение на тези обръчи, които сега започвате да осъзнавате?

ДЕЙВИД: Потапянето в ограниченията.

АДАМУС: Разбира се. Това е, което стана. Но – това харесва ли ти?

ДЕЙВИД: Не, но по същество това е дар; извървахме дълъг път, за да разберем, че вече нямаме нужда от това и можем да го променим, да направим друг избор.

АДАМУС: Да. Ще го кажа по малко по – различен начин, а ти, Линда, ще изтичаш с всички сили и ще го запишеш. Ще кажа ... вземи микрофона! Иначе той ще продължи да говори (смях, Линда бяга насам – натам).

САРТ: По – бързо! По – бързо!

АДАМУС: Потапяне в ограниченията – защо? (някой казва, "Опит")

ЛИНДА: Какво е това?

АДАМУС: Опит. Безусловно опит. На Аз Съм му е все едно. Аз Съм си мисли, "Еха! Има още нещо. Хей, човеко! Защо да не отидеш тук, да не станеш много ограничен, а после да ми разкажеш какво е? Аз ще остана тук в своето величие, а." Защото той може. Той може да навлезе в ограничения. И вие трябва да усетите това без да мислите за него - Аз Съм иска да познае, да усети и преживее *всеки* потенциал. Не само приятните потенциалите, не само големите потенциали, всеки потенциал, дори потенциалите на пълно разделение. Пълното. Тоест, ето ви вас - навлезте за миг в своето Аз Съм. Ето ви вас в своето Аз Съм, "Еха! Нима не е увлекателно да изпитваш пълно разделение – толкова, че дори да не мога да си спомня себе си? Нека опитаме. Нека сложим този обръч и да видим."

Разделение, защото го може. Ограничение – заради опита. Отчасти. Какво още? Какво хубаво още ви даде това? Съществува най – точен отговор. Като голям слон в стаята. Той стои точно тук.

ШАМБРА 2 (жена): Функциониране във физическа форма.

АДАМУС: Функциониране ... да.

ШАМБРА 2: Възможност да преодолееш плътността.

АДАМУС: Но трябва ли заради това да стигате до такава крайност, като ума и мозъка? Нима не трябваше да навлезете във физическа форма без това – да оставите вратата отворена, за да имате възможност да излезете?

ШАМБРА 2: Не.

АДАМУС: Не.

ШАМБРА 2: Не.

АДАМУС: Добре. И така, това помогна ли ви да бъдете в човешка форма?

ШАМБРА 2: Да.

АДАМУС: И как дявол го взел ще излезете от там?

ШАМБРА 2: Ами, може би можем да започнем от това (тя се смее и започва да си сваля дрехата).

АДАМУС: Смъртта не ви освобождава от физическата форма. Вече не. По – рано беше така, но смъртния билет вече не работи така. Вие се връщате обратно.

ШАМБРА 2: Да.

АДАМУС: Да (тя се смее). Ужасно, нали? Да. И така, ти се готвиш да се измъкнеш от физическата форма?

ШАМБРА 2: (след пауза) Да претоваря ума.

АДАМУС: О-о-о.

ШАМБРА 2: Да. Тоест защо не?

АДАМУС: Да.

ШАМБРА 2: В края на краищата аз вече съм близо до претоварването, така че мога...

АДАМУС: Всъщност това се харесва на ума.

ШАМБРА 2: Добре.

АДАМУС: Не, можеш да се опитваш да го претоварваш, колкото си поискаш, но ума ще си мисли, "Давай. Ще стана по – голям. Аз ще порасна още."

ШАМБРА 2: Може и така да си мисли. Струва ми се, че ума има предел и може да отиде толкова далеч, че ако добавим още съвсем мъничко и ще се взриви.

АДАМУС: Нека го кажем така. Ума, как да го кажа, ума, може да остане в безкрайни ограничения, в безгранични предели. С други думи той може да създава, може да става по - голям и по - обширен. Той може да създава огромни коридори, огромни разклонения на затвора, но все пак това си остава ума. Той може да стане много голям в своите предели.

ШАМБРА 2: (смее се) Съгласна съм с думите ти.

АДАМУС: Благодаря (смеят се). Говоря за това, че умът няма граници, когато той достига своите предели. Той продължава да пресъздава себе си, за да вмести още повече ограничения. Умът може да ви поднесе огромен поднос с ограничения и вие ще си кажете, "О, не, не. Няма място. Достатъчно ми е." А той ще ви отговори, "О, не. Ще намерим място за всичко. Това е просто още по - голямо ограничение." Добре. Не съм сигурен, че трябва да записваш това на дъската, просто напиши, "физическа форма."

ЛИНДА: Физическа форма?

АДАМУС: Да. Дай микрофона на още някой, после напиши "физическа форма", а после бягай обратно (лек смях). Да. В какво е красотата тук?

МЕРИК: Може би навлизането в масовото съзнание?

АДАМУС: Навлизането в масовото съзнание. Това весело ли е или как?

МЕРИК: Не е весело, но може да има някаква функция.

АДАМУС: Да. Както каза Дейвид, общност.

МЕРИК: Да.

АДАМУС: Умението ...

МЕРИК: Хипноза.

АДАМУС: Единството – "Хайде да експериментираме с това" – но аз ще ти подсказва. Ако експериментираме с единството и общността – ние изглеждаме еднакво, действаме, говорим – на какво всъщност се учите от това? Едно много важно нещо. Започващо с "С".

МЕРИК: Започва с "С".

АДАМУС: "С" и това не е думата "лайно" (на английски думата "лайно" започва с "s" – shit). Канализирах някого от вас.

МЕРИК: Това е само – нещо само ... (тя се смее).

АДАМУС: Суверенност. Суверенност.

МЕРИК: Суверенност.

ЛИНДА: О-о-о.

АДАМУС: Суверенност.

МЕРИК: О, да.

АДАМУС: В това се състои един от най - големите дарове - в тази идея с обръчите, в ума, в общността, в масовото съзнание, "всички сме едно", във всичко това - това е прекрасен начин да

си помогнете най - накрая да осъзнаете своята суверенност. Избрахме за това такъв извратен и безумен начин, "Хайде да отхвърлим суверенността, хайде да унищожим суверенността, за да може най - накрая да разберем нейната ценност", затова това пътешествие - от момента в който си зададохте въпроса, "Кой съм аз?" - е свързано само с навлизането в своята суверенност. С нищо друго. Нека малко приглушим светлината. Заслепихме няколко там. Те искат да си поспят.

Красотата на обръчите, потресаващата красота на обръчите, която беше невъзможно да се достигне по никакъв друг начин, е в навлизането в суверенност - бидейки Борг, в масовото съзнание, бидейки заключени в ума, вие разбрахте какво е истинската суверенност. В това беше красотата и за да можете поне да започнете да го разбирате, трябваше да имате период от времето на Атлантида до настоящия момент. Това е дар, Дома на Шамбра, е един от многото дарове, които ще поднесете на тази планета - суверенност. "Аз Съм това Което Съм". О, аз бях от другата страна на спектъра, където бях затворен вътре в ума, затворен в тази структура заедно с други пленници, които ми казваха, "Опитай се да си представиш, че това е хубаво." Но най - накрая разбрах какво е суверенност. Аз Съм това Което Съм."

Усетете за миг това. Усетете опитът в обръчите, масовото съзнание и всичко останало и ще започнете да разбирате своята суверенност, единството вътре в себе си, своята уникалност, своята душа - представете си опита вътре във всичко това. Представете си радостта на Аз Съм. Сега то знае нещо, притежава мъдрост за нещо, което никога преди не е познавало - суверенността. "Аз Съществувам. Аз съм суверенно същество. Аз също съм Бог."

Този начин може да ви изглежда продължителен и жесток - използвали сте обръчи, оказали сте се заключени в ума, без да знаете откъде да избягате, но всъщност всичко това се е случило за един миг. Това беше невероятен опит и сега вие настъпвате в своята суверенност.

Мозък срещу Разум

Още не съм отговорил на вашия въпрос, "Как да се избавим, къде е пукнатината в черупката, къде е бъга в системата?" След малко ще поговорим за това, но за начало искам за малко да поговорим за нещо друго - нека поговорим за мозъка. Искам на екрана да покажете изображението, което днес сутринта помолих Калдре да открие и когато се появи тази картина, ще задам въпроса, "Какво не е наред в тази снимка?"

(пауза появява се картина)

Какво не е наред с тази снимка? Някой разбра ли? (някой казва, "Обезглавен") Това е без главо пиле. Това е правдива история. Помолих Калдре да я потърси, защото исках да я използвам днес като пример.

Това е Майк, безгалавото пиле. Това беше истинско пиле. Майк живееше във ферма тук, в Колорадо през 1945 година. Фермерът отишъл за обяд, тъй като по - рано, нали знаете хората не просто отваряли хладилника или отивали в магазина. Те отивали в двора, хващали пилето подобно на Майк, взимали брадвата и му отрязали главата.

Е, този ден фермерът малко си подпийнал и отишъл да сече главата, но го направил не както обикновено. Главата паднала - покажете следващата фотография (на следващата фотография Майк стои до своята глава, няколко човека възкликват, "О-о-о!", Адамус се смее).

Това е правдива история. Главата паднала и фермерът не бил сигурен какво да прави после. Той видял, че Майк продължава да бяга и у него възникнала садистичната мисъл, "Интересно колко ли ще продължи това?".

Когато той излязъл на следващия ден, Майк все още ходел. И на следващия ден Майк продължил да ходи и фермерът си помислил, "А какво ще стане ако нахраня Майк? Какво ще стане ако взема малка пипетка и малко..." - аз не зная с какво хранят пилетата, с мляко или нещо друго. И така продължило още дълго, много скоро минала седмица и Майк малко се изплашил. Не, не Майк, исках да кажа, фермерът малко се изплашил (лек смях). Майк не знаел нищо по - добро (силен смях) това е всичко, което мога да кажа за него. Фермерът си мислел, "Може би това е Сатаната? Може би това е нещо демонично?", защото това пиле продължавало да бяга и да ака, бяга и ака, както всички пилета. Да (лек смях).

Фермерът разказал за това на няколко човека и те го посъветвали, "Държиш в ръцете си истинско съкровище. Можеш да изкарваш пари от Майк. Продължавай да го храниш, карай го някъде и го показвай; взимай по 25 цента на човек от това да видят безглавото пиле" - така и направил. По днешни сметки той заработил около \$50 000 - в съвременни долари, а не тези, които са били тогава - от това, че пътувал и показал странният Майк, седящ на постамент и хората плащали по 25 цента за да видят Майк.

Това продължило 18 месеца - чиста истина - 18 месеца и Майк умрял само заради това, че фермерът, който го карал от едно изложение на друго, отново си пийнал твърде много, тъй като вече имал пари и живеел на пълни обороти. Той забравил да вземе дребните си инструменти предназначени за прочистване на гърлото на Майк по време на хранене - той дал на Майк някакво зърно, което не е много умно, Майк започнал да се задушават, а фермера нямал инструментите с които да му прочисти гърлото и Майк паднал мъртъв.

И така, извода ... (Адамус се смее). Защо ви разказвам цялата тази история? (някой се провиква, "Защо?") Защо ви разказвам това?! В Клуба на Възнесените Майстори ме аплодираха (лек смях). А тук изразяват недоволство. Защо? Защото вие - не сте вашия мозък. Вие сте като Майк - *чик!* (*отрязват му главата*) - и вие продължавате да функционирате. Вие се отъждествявате с това нещо в горната част на главата ви, но факт е, че бихте могли - може би - да продължите да живеете като Майк. Използвам го като преувеличен пример.

Ето това нещо (сочи главата), с което вие толкова силно се отъждествявате - не сте вие. Това е просто процесор, начин да вземете широк спектър, множество мисли и да ги сбиете, да ги ограничите, да ги натикате в кутия. На мозъка това наистина му се получава добре.

Мозъка, вашия мозък не съдържа спомени. В мозъка ви няма спомени. Николко. Вашият мозък не генерира енергия. Нито капка. Той използва енергия. Но той не е източник на енергия. Във вашия мозък няма интелект. Това не е обида, това е факт. Вашият мозък не притежава никакъв интелект. Това е просто устройство. Вие знаете, че част от вашия мозък принадлежи на рептилите, друга част е - частта на млекопитаещите с времето се е развила в човека, но вашият мозък - това е просто процесор. В мозъка няма спомени. Единственото, което вашият мозък умее добре - е - да се самозалъгва, а следователно да лъже вас - че вие сте ограничени, че вече не сте суверенни. С това той наистина се справи добре. Но може би такъв беше планът. Може би такъв беше планът.

Казвам че във вашият мозък няма нищо. Ума - е нещо различно. Разума. Вашият разум - това не е мозъка. Не ги бъркайте. Можете да отрежете главата на Майк и Майк ще продължи да живее. Разума - е нещо различно. Къде се намира вашият разум?

Между другото харесва ми как се използва думата "разум." Разум - това не е само психиката, почти духовният аспект на мозъка, но хората го използват в изрази като, "Заеми се с делата си. Слушай учителя. Внимавай с маниерите си." Сега тази дума много се използва. Всъщност тя означава контрол, ограничение.

И така, къде се намира разума? Може да ви отрежат главата. Обещавам, че няма да го правим. Може да ви отрежем главата и вие може би ще продължите да живеете. Къде се намира вашият разум? Къде е вашия разум? Някой? Вдигнете ръце (някой отговаря, "В аурата"). В аурата. Вашата аура - това е просто енергийно поле. Това е еманацията на вашето поле, но разумът - не е аурата. Още някой? Къде се намира разума? Да. Микрофона моля. Къде се намира разума? Да.

ТЕД: Първото, което ми хрумна – е нещо подобно на I-Cloud (място за надеждно съхранение на информация, резервна база данни)

АДАМУС: Високи облаци?

ТЕД: I-cl ... е знаеш какво е.

АДАМУС: I-Cloud.

ТЕД: I-Cloud.

АДАМУС: I-Cloud. Да.

ТЕД: Знаеш ли какво е това ...

АДАМУС: I-Cloud. Да, да.

ТЕД: I-Cloud.

АДАМУС: Да. И къде е този I-Cloud?

ТЕД: (след пауза) Никъде.

АДАМУС: Никъде. Точно. Точно. Никъде. Още някой? Къде се намира разума? Какво е това разум? Какво е това нещо разум и къде се намира той, дявол да го вземе? Защото ако се готвим да отидем отвъд пределите му, трябва поне малко да разбираме, къде се намира.

ШАМБРА 3 (жена): Ами, разума – това е навигатора на тялото.

АДАМУС: Моля?

ШАМБРА 3: Разума – това е навигатора на тялото.

АДАМУС: Да. Да. Нещо такова.

ШАМБРА 3: Във физическата реалност.

АДАМУС: Да, но къде е той, дявол да го вземе?

ШАМБРА 3: В нищото.

АДАМУС: В краката?

ШАМБРА 3: Не.

АДАМУС: В сърцето?

ШАМБРА 3: Не.

АДАМУС: В мозъка?

ШАМБРА 3: Не.

АДАМУС: Еха. Не е ли интересно, че мозъкът това е нещо – мозъкът и умът всъщност се съчетават заедно – за да създадат болка в тялото. Всъщност болката е нереална.

ШАМБРА 3: Това е илюзия, да.

АДАМУС: Това е импулс на разума и мозъка. Наистина, интересното е, че мозъка и разума се оказват толкова хитроумни. Мозъкът не може да чувства болка. Мозъкът - мога да направя хирургическа операция на вашия мозък и вие няма да изпитате никаква болка. В мозъка няма рецептори за болка. Нима това не е удивително? Това би трябвало много да ни каже за мозъка и ума. Но все пак той ми дава усещане за болка, което някои от вас сега изпитват в тялото си. Тя е нереална. Тя е нереална.

Между другото, зная че Шамбра много искат да навлязат в светлинното тяло, но отначало, трябва да разберем това, иначе вие просто ... знаете ли какво ще стане? Казвате, "Да, нека отхвърлим всичко излишно. Нека внесем тук светлинното тяло." Това няма да бъде нищо повече, от изкуствен продукт на мозъка и разума. Това е всичко, което ще бъде то, но вие ще играете на тази игра на светлинното тяло, "О, аз допускам своето светлинно тяло. Е, не. Това е просто още едно крило от затвора на ума. Вие все още сте в лудницата. Ето защо трябва да се справим с всичко останало. Трябва да излезем отвъд пределите на ума, преди да пуснем светлинното тяло. И както вече казах, често ме разстройват тези хора, които се преструват, че обучават на светлинното тяло, въпреки че те не са излезли отвъд ума си (лек смях). А следователно светлинното тяло ще бъде още едно крило на лудницата. Това е.

И така. До къде бяхме стигнали? О, извинявай твоето тяло, твоят мозък. Къде е твоя разум?

ШАМБРА 3: Той не е физически. Той може да бъде в друго измерение.

АДАМУС: Да.

ШАМБРА 3: Всъщност, това е само навигатор на физическото тяло. Затова и използват обръчи, за да ...

АДАМУС: Трябва да държиш микрофона по – близо до устата, до мозъка.

ШАМБРА 3: Затова сме правили това – за да останем в тяло, да се движим във физическата реалност.

АДАМУС: Но къде се намира разума? Къде е психиката?

ШАМБРА 3: Това е просто химия.

АДАМУС: Тук ли е (в главата)?

ШАМБРА 3: Не.

АДАМУС: Не. Не, не. Не е там. Не, не е там. В мозъка няма спомени. В него няма творческо начало. Той не решава проблемите. Мозък – това е процесор. Това е. Това дори не е памет.

И така, къде се намира ума? Линда продължавай да бягаш с микрофона. Къде е ума? И какво е това ум?

Покажете отново фотографията на Майк, за да може всички да се вдъхновят (смях, Адамус се подсмивва).

ДЖЕН: Сега усещам себе си, като Майк (тя се смее).

АДАМУС: Къде се намира разума? С всички спомени, спомени за животи, емоции, чувства, осъждания, осъзнавания, опити – къде е той, дявол да го вземе?

ДЖЕН: Сега съм в ума, защото дори не мога да си го представя.

АДАМУС: Да, да, да. Да, да (те се смеят). Да.

ДЖЕН: Тоест, винаги съм мислила, че за всичко това отговаря мозък, а сега ти казваш, че това не е така.

АДАМУС: Ще те обезглавя!

ДЖЕН: И това е като, "Еха!"

АДАМУС: Но тялото продължава да живее. И това е общото възприятие, че спомените се пазят тук (показва главата).

ДЖЕН: Да.

АДАМУС: Това не е така! Бихме могли да направим разкриване малко по – късно, ако някой се съгласи да стане доброволец и ще ви покажем, че там няма нищо. Там няма нищо, освен химически вещества, електричество и връзки с ума, но къде е самият той?

(тя мълчи)

Още един. Още един. И така. Къде се намира ума? Някой иска ли да пробва?

КРИСТИНА: Това е част от съзнанието.

АДАМУС: Това е част от съзнанието. Благодаря. А къде се намира съзнанието?

КРИСТИНА: Навсякъде.

АДАМУС: Не, не навсякъде. Къде се намира съзнанието?

КРИСТИНА: В Аз Съм. Това е аз съм.

АДАМУС: Каза ли, че то е в Канада? (лек смях в залата, тя се смее). То е там, където си ти. Разума - това е фрагмент, част, много ограничена част от вашето съзнание, а вашето съзнание е там, където сте вие самите. Не само физически, но и в осъзнатостта си, а разумът - е малка част от него. Той не заема време или пространство, но е част от съзнанието, от вашето съзнание. Благодаря. Ти каза всичко правилно (някой казва, "Дзън! Дзън! Дзън!"). Дзън, дзън, дзън. Да. Това е, сега може да махнете пиленето. Стига ни толкова (лек смях; картината изчезва). Добре. Тъкмо свикнахте с него...

Важния момент по нашия път, по пътя отвъд пределите на ума е просто точка на съзнание-то. Това е. Той не е тук (в главата) и той не съществува във времето и пространството. Това е малка фасета от цялото съзнание, от Аз Съм това Което Съм.

Обръчите, поставяни на главата, ви караха силно да се фокусирате върху тези ментални фасети и тогава повярвахте, че това сте вие. Ние няма да разрушаваме ума, излизайки отвъд пределите му. Изобщо не. Но вие вярвате, че там са вашите мисли. Вярвате, че това което виждат очите ви е реално, а то не е така. Това са малки фрагменти от реалността, но не е цялата реалност. А когато човек започне да вярва, че това е реално и е пределът на реалността - болката в тялото, мислите в ума и тям подобни - ето тогава сте попаднали в капана и ограниченията. Но когато си позволявате да разберете, че има нещо много повече и всичко това е тук. Не някъде там, не тук (в главата), а точно тук и винаги е било тук. Това винаги е било тук.

Нека вдишаме дълбоко. Нека включим някаква музика, днес причиних на всички главоболие. Отлично! О-о-о! Главата толкова ... да. И така, бъдете като Майк, просто отрежете главата за момент.

(музиката започва)

Мераб – последвайте Познанието

Всичко което правим, го правим за да останем на тази планета като Въплътени Майстори, притежаващи разум разбира се, мозък и толкова много повече - за да бъдете чувствени, да бъдете суверенни. Суверенни същества. Знаете ли, всъщност това е мечтата на душата. А, това за което мечтае душата, оживява след човешкия опит.

Мечтата на душата беше да разбере, да познае себе си като наистина суверенно същество. Точно това и правехте вие - пребивавайки в мозъка, в разума, слагайки си обръчи на главите - вървахте към суверенитет.

Знаете ли, най - забавното в мозъка е - че вие *наистина* се научихте да цените мозъка и разума - че мозъка и разума представляват автономни единици. Те са затворени в самите себе си. И докато си мислите за своето просветление, мислите за изхода отвъд пределите на ума, вие оставате в мозъка. Оставате в неговата структура.

Вече казах, че нощем имате много сънища - можете да ги помните или не - сънища в които нещо търсите. Сънища в които сте се загубили. Сънища с огромно разочарование. Сънища в които, някой ви е взел нещо и вие се опитвате да го намерите и да си го върнете или просто се ядосвате, че са ви го отнели. Всички тези сънища са опити да си върнете свободата, да намерите изход.

Така че разумът ги интерпретира - разбира се разумът не ги интерпретира да кажем така достоверно; той ги превежда в понятия, които можете да осмислите - но всички тези сънища са опит да намерите изход. Но дори насън вие разбирате, че това е още една задънена улица.

Някой наскоро ме попита, "Защо сънищата не са така весели и приятни? Нима не трябва нощем да си лягам в облаци и наслада?" Но едно от нивата на сън, е това в което се опитвате да намерите изход. Това са сънищата, които помните и това много разочарова. Много разочарова.

Но има и друг сън. Той е избутан на заден план от човешкия сън, който идва от ума, но има и друг сън и искам да го усетите сега.

Този сън не е роден от разума. Този сън не е в ограниченията. Този сън идва от познанието.

Това е знанието, че вие не сте обречени завинаги да бъдете в ума. Това е знанието, че има нещо много повече.

О, има нещо много повече, но не го разглеждайте от гледна точка на човешките чувства и възприятия. Не мислете за това как просто да бъдете по - млади, по - умни или някак по - добри. Между другото, мозъкът не притежава никакъв интелект. Не. Много хора си мислят, "Аз съм много умен. Имам развит мозък." Не. Там има само химически елементи, електричество и много тъкан, кръв и сиво вещество. Но в мозъка няма интелект. Но аз се разсеях. Да се върнем към сънищата.

Съществуват сънища родени от знанието. Това е знанието, което ви води през ограниченията на ума, превежда ви отвъд неговите предели. И всичко, което трябва да направите - е да позволите на знанието да ви хване, да ви хване за ръка. Но престанете да мислите.

Позволете си съня на знанието - тъй като това е най - добрият от всички ваши проводници - позволете му да ви води отвъд пределите на ума.

Не мислете за това. Това е вашето знание. Това е вашият гност. Гност - това означава знание.

Позволете му да ви изведе отвъд границите на ума и когато това стане, спомнете си каква всъщност беше задачата на вашата човешка част. Новото. Новия опит.

В ума си, вие сякаш забравихте за това. В ума си, вие създадохте твърда структура. Между другото тази структура, тези ограничения са разположени не в мозъка. Те са част от ограниченото съзнание.

А сега ви моля - просто да позволите на това знание, на вашето знание да ви изведе отвъд пределите на този обръч. Позволете му да ви изведе отвъд границите на ума.

(пауза)

И помнете, че където и да отидете, включително ума и контрола, обръча около главата - където и да отидете - можете да излезете от там. Както с моя кристал, в моята история за кристала. Аз

се заточих в него. Отне ми много време за да разбера, че ако съм се оказал вътре, то мога и да изляза. Осъзнавайки това и правейки една проста стъпка, аз се оказах на свобода.

Сега, скъпи приятели, ние навлизаме в ново време. Това малко плаши човека намиращ се в лудницата. Знаете ли, когато затворниците дълго време се намират в затвора 30, 40 години - а после изведнъж ги пускат, това плаши. Колкото и силно да са мечтали за свободата, тя ги плаши. Те не са свикнали с нея и всъщност болшинството от тях, повече от 75 процента отново се връщат в затвора. Не защото са лоши хора; а защото не могат да живеят поновому. Те са свикнали да бъдат в затвора, затова намират начин да се върнат.

Ние навлизаме в новото и човекът умее това много добре.

Ние излизаме отвъд пределите на ума и ограниченията. Ние навлизаме в това, което другите хора смятат за лудост. Навлизаме в новото.

(пауза)

Това е опит и вашето знание, гност ви моли просто да го приемете.

На човекът, който дълго време остава в този затвор, е трудно да си представи, че може просто да излезе от него. Човекът е леко притеснен, "Какво има там отвън? Мина много време. Може би затворническата стража ще ме преследва и ще се опита да ме върне обратно? Какво ще стане? Ще се побъркам ли?".

Но ви моля сега просто да хванете ръката на вашето знание, вашият гност - както го наричаше Тобиас, четвъртият крак на масата - и да приемете новото, което се случва в живота ви.

Да, ще придобием светлинно тяло. Да, ще правим най - различни неща, които ще ви бъдат толкова приятни като Въплатени Майстори на тази планета. Но дотогава, нека просто отидем отвъд ограниченията на ума.

О, между другото този опит за който споменах на миналата ни среща, който се случва в период от 45- 60 дни, е нужен за това да се подготвите за излизане отвъд пределите на ума. Разумът никъде няма да отиде. Той ще продължи да съществува, но между вас ще възникнат съвсем нови отношения. Ще започнете наистина да го оцените, когато се окаже наблизо.

Цялата енергия се готви за това просто да му позволите да влезе. Ето какво се случва и може би през следващите няколко седмици, може би месеци, вашият ум ще остане дезориентиран. Но всичко това е за да можете да излезете от него.

А сега, нека ако искате просто да последвате своето знание отвъд пределите на ограничения ум и да навлезете в истинското си съзнание.

(пауза)

Разумът, това е просто малка, дребна фасета от вашето съзнание.

(пауза)

Последвайте знанието в това, което някой би нарекъл "отвъд" ума. "Отвъд" - се подразбира някъде на друго място, но това не е така. Всичко се намира тук.

Не се опитвайте нищо да правите. Не мислете за това. Не правете никакви странни упражнения или церемонии, защото така вие се връщате назад. Ума ще ви завладее.

Просто вземете знанието, гноста за ръка и излезте.

(пауза)

И така скъпи човеко, пригответи се за нещо ново. Това толкова добре ти се отдава, много добре ти се отдава. Направи нещо ново и преживявай опит. Майсторът не умее това. Майсторът не прави нищо ново. Той просто взема това, което си направил и го преобразува в мъдрост. Аз Съм може само да си представи или да мечтае за новото, но ти човеко можеш да го направиш.

Нека да вдишаме дълбоко красотата на този ден.

И ще помним, че когато тези обръчи започнат да падат, ще помним, че в тях имаше красота. Наистина. Това не беше грешка. Ще започнете дълбоко да цените това, оставайки на тази планета като го Въплътени Майстори. Всичко това ви водеше към суверенност.

Нека заедно вдишаме дълбоко.

И да си спомним утвърдението, казано от мен в началото на деня: Вие сте луди докато не престанете да бъдете такива.

(музиката затихва)

С това скъпи мои приятели помнете, че всичко е наред в цялото творение.

Благодаря (публиката аплодира).

